

Част III (b)

Последиците от мита върху служителите на закона

Изпълняване на заповеди

„Законодателите“ издават заповедите, но техните верни служители са тези, които ги изпълняват. Милиони и милиони иначе свестни и цивилизовани хора, ден след ден прекарват в тормозене, заплашване, изнудване, контролиране, малтретиране и потискане по друг начин други хора, които нито са причинили вреда на някого, нито са заплашвали някого. Но понеже действията на такива „служители на закона“ се смятат за „легални“ и понеже тези служители вярват, че действат от името на „авторитета“, те си въобразяват, че не носят никаква отговорност за своите действия. Нещо по-лошо, те изобщо не смятат своите собствени действия като *свои* собствени действия. Те говорят и действат сякаш техните умове и тела по някакъв начин са били завладени от нещо невидимо, наречено „закон“ или „Власт“. Те казват така: „Хей, аз не правя законите, аз само ги прилагам; това не зависи от мен“. Те говорят и действат сякаш не е възможно да направят нещо друго, освен безпомощно да изпълняват волята на сила, наречена „авторитет“, и, следователно, да не носят персонална отговорност за своите действия повече от отговорността, която куклата носи за това, което я кара да прави кукловодът.

Когато действат в „официалното“ си свойство, уж безпомощни, обладани от духа на „авторитета“, „служителите на закона“ се държат по начин, по който иначе изобщо не биха се държали, и вършат неща, които самите те биха окачествили като нецивилизовани, насилнически и зли, ако вършеха тези неща по своя инициатива, без някакъв „авторитет“ да им казва *да ги вършат*. Примери за това се сре-

щат по цял свят, всеки ден и час, и са изключително разнообразни. Един войник може да застреля напълно непознат човек, чийто единствен грях е, че е навън и се разхожда в контролирана от военните зона след обявен полицейски час. Група тежко въоръжени мъже може да разбие вратата на някой човек и да го измъкне от дома му или да го застреля пред жена му и децата му, защото мъжът е отглеждал растение, което е обявено от политиките за забранено („нелегално“). Един бюрократ може да изпрати документ, с който нарежда на някаква финансова институция да вземе хиляди долари от нечия банкова сметка за „събиране на данъци“. Друг бюрократ може да изпрати въоръжени главорези, след като е узнал, че някой е имал наглостта да построи веранда на своя собствен имот с одобрението на своите съседи, но без одобрение от „Властта“ (под формата на „разрешително за строеж“). Един катаджия може да спре и изнуди някой човек (чрез „фиш“) за това, че не си е сложил предпазния колан. Един служител на Управлението за безопасност на транспорта (TSA) може да претърсва нечи лични вещи без ни най-малка причина да се съмнява, че човекът е направил или възнамерява да направи нещо нередно. Един „съдия“ може да изпрати въоръжени главорези да вкарат някого в затвора за седмици, месеци или години за каквото и да било, от неуважение към съдията, шофиране без писмено разрешение на политиките (под формата на „свидетелство за управление“), до занимаване с някакъв вид взаимоспомагателна, но несанкционирана от политиките („нелегална“) търговия.

Тези примери и буквално милиони други, които могат да бъдат дадени, са актове на агресия, извършени от извършители, които не биха ги извършили, ако не им беше нареждал въображаем „авторитет“. Накратко казано, пове-

чето случаи на кражби, физическо насилие и убийства стават само защото някакъв „авторитет“ е казал на някого да открадне, да нападне или да убие. През повечето време хората, които изпълняват такива заповеди, не биха извършили такива престъпления по своя инициатива. От 100 000 души, които работят в Службата за вътрешните приходи (СВП) на САЩ, колко са били замесени в тормоз, изнудване и кражби, *преди* да станат служители на Службата? Малко, ако изобщо някой е правел това. Колко войници, *преди* да постъпят в армията, са обикаляли, като са тормозели, заплашвали и убивали непознати хора? Малко, ако изобщо някой е правел това. Колко полицейски служители, *преди* да станат „служители на закона“, редовно са обикаляли, като са спирали, разпитвали и отвличали хора, които не са упражнявали насилие? Много малко. Колко „съдии“, *преди* да бъдат назначени в „съда“, са хвърляли хора в затвора за ненасилническо поведение? Вероятно нито един.

Когато такива актове на агресия станат „легални“ и се извършват в името на „прилагането на закона“, онези, които ги извършват, си въобразяват, че тези актове са по същество легитимни и валидни, въпреки че съзнават, че ако извършеха същите тези актове по своя инициатива, вместо от името на въображаемия „авторитет“, тези актове *щяха* да представляват престъпление и да бъдат неморални. Макар че явно има по-важни и по-малко важни зъбци в колелото на машината на „Властта“, от най-дребните чиновници до въоръжените наемници, всички те имат две общи неща: 1) те предизвикват неприятно чувство у другите хора по начин, по който не биха предизвиквали, ако не бяха такива, и 2) те не поемат никаква персонална отговорност за своите действия, докато са в режим „служител на закона“. Нищо не прави това по-очевидно от факта, че когато бъдат поставени под въпрос адекватността и морала на техните

действия, отговорът им почти винаги е нещо като „Аз просто си върша работата“. От такива изявления явно се подразбира това: „Аз не нося отговорност за своите действия, защото „авторитетът“ ми *каза* да направя това“. Единственият начин в това да се открие мъничко смисъл, е ако се приеме, че това лице е буквално неспособно да откаже да направи нещо, което въображаемият „авторитет“ му е казал да направи. За съжаление, ужасяващата истина е, че повечето хора в резултат на своята авторитарна индоктринация изглежда наистина са психологически *неспособни* да не се подчиняват на заповедите на въображаемия „авторитет“. Повечето хора, на които е дадена възможност да избират дали да извършат нещо, което те знаят, че е правилно, и нещо, което знаят, че е неправилно, но им е наредено от въображаемия „авторитет“ да го извършат, ще извършат второто. Нищо не демонстрира това по-красноречиво от резултатите от психологическите експерименти, извършени от д-р Стенли Милграм през 60-те години на 20-ти век.